

Պարույր Սևակ

Նորից չեն սիրում, սիրում են կրկին

Այդ ո՞վ է ասել՝ նորից են սիրում:

Նորի՛ց չեն սիրում, սիրում են կրկի՛ն...

Ու երբ մինչևիսկ այլորից (դեռ տա՛ք)

Դու նու՛յն մարմինն ես հիշում բնագոյով,

Երբ հոտն էլ սուրճի նրա՛ն հիշեցնում

Եվ քո գունագարդ քնի փոխարեն

Անքնություն է փռում սպիտակ.

Երբ աստղերն իրենց կլորակ սանրով

Մազերդ են սանրում, իսկ դու վերստին

Շոյանքի սովոր քո մազերի մեջ

Նու՛յն հանգստարար մատներն ես գգում.

Երբ օտար մեկի շարժումի, դեմքի

Նմանությունը հեռու-մոտավոր

Ոտներդ է ասես դնում գիպսի մեջ,

Իսկ միտքդ բեկում այնպե՛ս կտրական,

Ինչպես լույսերի վետվետումներից

Երկաթգծերն են կարծես ջարդոտվում.

Երբ անձրևներից հողն ասես թթվում

Եվ ստիպում է ռունգո՛վ էլ գգալ,

Որ մենակ ես դու իբրև մի... Իգրեկ,

Իսկ ինչ-որ մի տեղ կամ հենց քո կողքին

Կա մի Իքս ուրիշ, առանց որի դու
Խնդիր չե՛ս կազմի, ո՛չ էլ կլուծես,-
Մի՛շտ, ամե՛ն անգամ պաշարում է քեզ
Նույն զգացումը անճեղք ու անդուռ,
Եվ հասկանում ես, որ մարդն, ի վերջո,
Նորի՛ց չի սիրում, սիրում է կրկի՛ն,
Քանզի կա մթին մի կախյալություն
Ջղի և արյան, հոգու և կրքի.
Քանզի նշանը հանման-գումարման
Այդ մե՛նք չենք դնում լուծվելիք խնդրում.
Քանզի թեպետև բախտ մենք ենք փնտրում,
Բայց բա՛խտը,
Բա՛խտը,
Բա՛խտն է մեզ ընտրում...
Ուստի մինչևիսկ սիրառատ հոգին
Նորի՛ց չի սիրում, սիրում է կրկի՛ն...

06.II.1964թ.

Երևան